

# REGGELŐ.

Pesten csötörtökön october 11<sup>kén</sup> 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 3 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

## ELBESZÉLÉS.

### H e g y i v á r.

(Folytatása.)

Következő reggel a' nap már jól fennállt, midőn a' trombita őrszemlére hívott. Álmomban éppen az angyallá lett ismeretlennő-hez egy rózsalugosba közeledém, 's kezét kegygyel fogám-meg. A' gyöngéd ujjacskák selyempuhák 's rózsá-sejttől átfutottaknak tet-szének; 's midőn éppen kéjmámos ajkaimhoz viendém őket, erős nyomást éreztem — szemeim fölnyitám — és a' selyem-puha rózsá-ujjak helyett őrszemlére költő Venczelem mocskos kezeit raga-dám-meg.

Nagy sietséggel bele buvtam ruháimba, 's a' disztérre lovaglék. Gyötrő nyugtalanság, előttem eddig ismeretlen, édes kin követett ide. Szomorú 's visszavonult valék, 's bármint elménczkedtek is barátim, az maradtam; mert igazán megvallva, én semmire sem gondoltam, mint a' regényes mezei lak 's bűvös ismeretlennőre. O emberi szív örvénye! ki képes mélyedet kikémlelni! Ezerszer nevettem, ha itt ott egy barátom a' szerelem fájdmáról szólt — vagy az imádott isteni lánykáról beszélt; és én — egy olly némbér miatt, kit nem ismerék, sőt róla azt sem tudám, szép-e vagy rút, fél őrült-té lettem. Magamat az egyik vagy másikról meggyőzni, erősen eltökélém, 's alig közelge az alkony, már a' kapun ki 's a' gyönyörű mezei lak felé ballagtam, min, mint előttem nyilvános lenni kez-de, agg legénységem megtörni látszék.

Izzadtan értem a' vas rost-ajtóhoz; többet szaladtam mint men-tem. A' környéken ünnepélyes csend terült-el, — sőt a' házban is kriptai nyugalom uralkodék. Gondolkodva dültem a' kert rostja egyik oszlopához, remélve, hogy ismeretlen nőm bűvös hangszere zenéjét az esti légen ismét mint tegnap, szerte küldendi, midőn figyelmemet hirtelen egy nőhang ébreszté-fől, 's helyemet elhagy-ni kényszerítete; — beszédet hallottam, de senkit sem láték. Gyorsan, de vigyázva, haladtam a' rost hosszanta elő, 's alig tettem husz

lépést, egy hatásteljes külsejű nőalakot — egy férjfi által illő alázattal követve — pillanték-meg. Képzeményem tiszta ege apró fölegekkel fátylazódott-be, 's mennél tovább kísérem a' roston kívül, kedélye annál hevesb lön. A' sétálókat hosszú hárs - sétány fogadába. — 'S midőn végre szemeim elől eltűntek, szívem vihara kirontott, magamat a' rostélyon keresztül a' kertbe vetém a' nélkül, hogy sajátképp' tudnám, hogy ezt miért tevém. A' sétány külvégét nem soká elértem; — a' hangokat ismét hallám; dobogó szívvél búvtam néhány bokron át, mellyek azon gypágyra, min tiszteltem kísérfőjével helyt vön, látást nyítanak. A' hold éppen egy felhő alól bujt-ki, 's a' környéket megvilágosítá, — egy pillanat — és — o ég! azonnal a' kávéházbeli kandi bajszosra ismerék. Tagaim megmerevedtek — de magamat azonnal összeszedém, a' bokrokon keresztül halkale' gypágyhoz közeledve, bámulattal halálám, hogy a' vakmerő hallgatódzó, őszinte elbeszélésemet használva; magát az emlékmondat írójának adá-ki.

Bár a' literatori névre üres óráimban irt költeményecskéim daczára sem tartottam sokat: de jelen esetben még sem akarám tűrni, hogy költői érdemem babérát előlem más ragadja-el; 's mielőtt a' vakmerész magát elláthatá, lombos rejtekemből előléptem, 's a' szemtelen dörgő hangon gaznak nevezém.

E' lépés által jövőm utja megtörve volt; a' bájos ismeretlen nő, valóban esetlen meglepő jövelelem miatt elájult, 's midőn fáradságom által ismét eszméltre hoznom sikerült, a' csalárd is — ki reá egy sétányon leselkedvén kevés beszéd után magát, mint az emlék-költemény íróját, mentegette bemutatá — elillant. A' lánykát, ki mellett helyet fogék, megnézni alkalmam még csak most volt — O Apollo! erősítsd nyelvemet és szomszédnémat hagyd úgy leírnom, mint érdemli. Ő angyal volt — nem, nem angyal — millyenek ezek, nem tudjuk — ő nem volt angyal — hanem olly leány, minőt mindnyájan ohajtunk. A' szép szemöldök felett méltósággal domborult, komoly, fennkölt homlok szépsége nőtt a' vakító fehéren könnyeden gyűrűdző fekete fürtök által. — Szeme estcsillagként ragyoga; 's a' tekintetéből kitörő tűz, lefelé néztével, arcza gyöngé pirosságát bibor színre deríté. Ajkainak elevenése kedv 's életre mutatott; és ha ezüst hangja megzendült, az ember keble belsejét megragadtatva érzé; szóval, ő igéző hódító volt.

Már egy óra hosszáig csevegtem vele, 's minél jobban bőszonekodtam előbb kávéterembeli szomszédom vakmerőségén, titkon annyival inkább kellett bátorságát dicsérnem; mert e' nélkül a' gyönyörélvezetben részem olly hamar okvetlen nem leende.

A' nyájas lánykától viszont jöhetésre engedelmet kérve, kezére szerény csókot nyomván, barátságos bucsút vettem; éltem ezer meg ezer tervei között vándorlék a' város falai közé, melyek azon hat hét óta, hogy ott szállásoltam, soha olly unalmasoknak nem tetszének.

Estebéd nélkül feküdtem-le, — mert sem éhséget sem szomjút nem éreztem. Az istenek gyermeke édes szavaival étete 's itata. Két óra mulva elaludtam — 's felőle álmodtam.

Bár feltevém, látogatásomat csak három nap mulva ujitni-meg, még is más estvén belsőm ösztönének már nem állhaték ellent, 's mielőtt egészen sötét lön, már az ismeretes rost-ajtó felé lopództam, honnan néhány percz mulva előmbé egy fiatal lányka lépe-ki, 's más-kor jöni kért, mivel asszonyát a' városbeli egyik rokonának érkezése látogatásom elfogadásában gátolja.

Azon pillanatban nem távozhatám; még legalább egypárszor vágytam azon ablak felé kukucsálni, melyből legelőbb a' gitár-zene felém olly bűvösen hangzott. A' rost mellett tehát még néhány-szor föl 's alá járkáltam, 's éppen midőn egy a' második emelet felé vetett csók által bucsút veendő valék, pillantatom egy a' ház szegleténél hirtelen bekanyarodó férjfi alakra esék. Néhány lépésre lefelé siettem, és a' rost rudjai között kávéházbeli barátomra ismertem; ki, mielőtt elfogó merevültségemből magamhoz térheték, a' bokrok között eltűnt. Egy ugrással a' kertben voltam. — E' hát a' rokon, ki miatt elutasítottam. „Megfoghatlan; nem — folytatám magánybeszédemet — kívülről angyalok vagytok, belől a' sátán gyermekei.“ A' kert valamennyi osztályát átnyargalám, bősztülve, eltökélt szándékkal, álmodott szerencsém hivatlan rontójának nyakát szegni. Hiába! e' gyűlöltnek legkisebb nyomára sem akadhattam. — A' mezei lakhoz felhevülve, szorult szívem sebes dobogásával tértem vissza, 's elszörnyűködve egy kerti lábtót pillanték-meg, melyen bajszos barátom kétségkívül a' tárt ablakon által utját a' szobába vette. Borzalom futott-át csontaimon, 's bármi nagy mértékben birtam is a' — rettenthetlen katona nevét — itt fogaim úgy vaczogtak, hogy magamat magam előtt kezdém szégyenleni; szerelmem lázát a' ház előrészből hangzó gitárzene kezdé oszlatni, végre eloszlatá; mert az ablak alatt egy férjfit az édes hangokon át elég világosan 's érthetőleg hallék koronként beszélni. Ez elhatározá szándékomat; hátra siettem ugyan azon uton, melyen vélt vágytársam menendő; a' lábtón hirtelen fölhágtam, kedves ördögöm megszégyenitendésének előre örülő. A vég előtti fokon megálltam; egy kis zörgés figyelmet gerjeszte bennem; a' tárt ablakon hallgatózó helyzetben betekinték, és úgy tetszett, mintha a' sötét szo-

bának homályos talaján a' szöglet felé egy alak lebegne. Kinos helyzet! a' zene elhallgatott, 's itt a' sötét szobában olly susogás-ke-replés volt, hogy mult lázom újra visszatért. Már éppen készültem elfoglalt helyemet elhagyni; de, a' féltés ördöge, mi egész hadával megrohant, rá készítete a' tán történendő rendezvous-nak bátor 's kiméletlen megsemmisítésére. Kémhelyem alig foglalám ujan el, az ablakkal átellenben levő ajtóban kulcs csikorgott, — az ajtószárny fölnyílt, 's gyertyavilág hatott-be. Egy szék lármával hullt a' szobaközépre, 's mielőtt félre vonulhaték, az ablakon egy ember (a' kávéházbeli tolakodó czimbora) kirohan, engem vissza felé a' lábtóról letaszit, 's a' tág kertbe elillan. Érzékeimtől egészen megfosztatva feküdtem ott: midőn ezek ismét visszatértek, magamat kötött kezekkel, néhány inastól környezve, tolvaj névvel üdvözölve látám; mert mellettem egy ékszeres szekrény, — mellyet valószínűleg a' megfutamlott lopa, 's futása közben siettében ismét elveszte, — taláztatott. Türelmem elfogyott, — fel akartam kelni; borzalommal tapasztalám, hogy egyik lábom eltört. Iszonyú! — haragom dühösséggé fajult. Kínzó fájdalmaim daczára is sürgetve akartam a' mezei lak asszonyával szólni. Egy inas eltávozott, de nő helyett egy nagy sovány ember, kiben nem kis bámulatomra szállásadómra, a' gazdag Melissa marquisra ismertem, — jelent-meg: őt a' kelle-mes énekesnő követé, ki látásomra a' megdöbbenésnél többet mutatott.

A' marquis képén harag 's bámulat ömlék-el; szikrázó pillantatot vetett előbb rám, majd a' halvány lánykára. A' nő szemeiben csendes fájdalom tükrözé magát, 's ha nem csalatkozom, arczán néhány köny perge-le.

A' marquis kis szünet után köteleim feloldozását parancsolá; parancsára éppen illy módon vitettetém egy kerti szobába. — Ég! — ez ugyan azon szoba volt, mellyben imádoztam emlékkönyvét lelem.

Melissa nagy léptekkel járt föl 's alá; végre hozzám lépe, 's erős hangon mondá: „Én önt becsületes embernek tartom — azért férj-fias feleletet! Mi ok vezérlé önt mezei lakomba? — Hogy történt az, hogy lábát töré, és szolgálimtól az ékszer tolvajának tartatik?“

Tagadás itt hasztalan leendett; 's ha részvevő szépemet a' világ előtt gyanús hirbe hozni nem akarám, tehát mindent, mit tudtam, el kelle beszélnem, az emlékkönyvbe irt versecskén kívül semmit nem tagadva-el.

„Hiszek önnek — válaszolá kis gondolkodás után, felfingerült verseny társam, — de ovakodjék egy illy nemű második kalandba ereszkedéstől; különben könnyen megtörténhetnék, hogy a' barát ellenséggé válnék. Egy kis óranegyed mulva kocsin, a' városba,

szállásomra vittek. Kettős fájdalmat kellett kiállnom; szivem sérült lábamnál jobban fájt, 's a' gondolat, hogy a' gyönyörű csudagyermekkel felhagynom kell, sajnosbnak tetszék, mint tiz törött láb. De így van ez velünk szegény halandókkal! reményeink az örök idő óriás várain épülnek, melyeket sokszor a' legcsekélyebb eset is dugába dönt. Az öröm arany kelyhéből akartam szörpölni, és számomra még csak közönséges élet fapohara sem maradt. Minden, mihez fáradságosan jutottam, egy tört lábszár 's haszon nélküli szerelem érzete volt.

A' marquis késő éjjel jött haza; komor volt és zavart; az orvosi segélyre azonban olly nagy gondja volt, hogy ágyamat 6 hét múlva elhagyhatám. Első sétámat is a' város kapuja felé irányzám, hol egy dombra lágtam föl, 's nyiltan vallom-meg, hogy magammal vitt látcsőmmel a' feledhetlen mezei lak felé nézdeltem. Mit az üveg megtagadott, a' képzemény kipótlá; 's a' barna fürtös fejét a' lakot környező sok fa ellenére is — minden kincsével együtt láttam. Melissa szavai már három napra fölgyógyulásom után feledve lőnek — hön váram az est közeledtét. Végre alkonyodni kezdett; rám a' kapu előtt kocsi várt, 's mielőtt fél óra elmúlt, a' mezei lak kertével összefolyó erdőcskében voltam. — Szivem erősen vert, 's azon gondolat, hogy — kevés percz múlva — a' kellemes teremtmény közelébe jutok, az istenek körébe tön. Egészségedre a' gondolat! a' reménylettnak közelébe jutásból semmi sem lön; mert mint a' sétasort keritőn átcsusztam, a' rostajtónál a' marquis házi vadászát pillantám-meg. Valószínűleg lesen állt, minden esetre leendő jöttömet elárulandó. — Hirtelen visszavonám magam'; de a' bérelt kémnek észre kellett vennie, mert hátam megett gyors léptekeket hallék!

*(Folytatása következik.)*

### HAZAI HIRLELŐ.

Vegyesek Kassáról. Közelgő telünkre a' városi színházat K o v á c s (Schmidt) dalnok és J o ó b urak (Pestről) bérlették-ki azon ígérettel, hogy társaságuk nagyobb része a' pesti magyar színház tagjaiból álland és minden hónapban két régibb 's egy új daljátékot adand. A' bérletek, mint hallatszik, egész hónapra leendnek, mit részemről nem helyeslek; mert am-bár az ár csakugyan annyi, mint mult éven, még is sokan vannak, kik 12 előadásért örömeitobb fizetnek 3 forintot váltóban mint 20 játékért 5 forintot. E' szerint a' pénztár minden esetre veszteni fog. Igaz ugyan, hogy a' bérlet-szünések és jutalomjátékok e' felosztás szerint bővebben jövedelmezhetnek. — Őszelő hó 24-kén adá Hill H. gymnasta társasága a' színházban számos néző előtt utósó mutatványát. E' társaságban három Afrikai, egy férfiú 's két nő van, kiknek éneke és tánca csak csupa kandiságból nézhető 's halgatható-el egyszer. Ellenben R o d y, angol gymnasta, mint majom, felülmulja Stöckl és Regenti urakat; bizonyos Herrmann pedig, hasonlóan Angol, athletai mu-



tatványokban láttatá magát. Az itt mulató német színész-társaságnak igazgatóját Küstert, ennek nejét, Trägert leányostól és Hülmert kivéve, egy sem született színészi pályára; előadásaik pedig kritikán alul vannak. — Őszelő hó 25. 26. 's 27-kén tartatott mgos Cóji Komáromy István, fő ispáni helyettes elnöksége alatt Abauj megye tiszt-újító széke, miről, mint politikai tárgyról, itt nincs helye szólnunk. — Időnk folyvást igen szép. — Folyó hó 15-kén Sáros, 22-kén pedig Szepes megyékben fog tisztujtás tartani.

L. L.

## KÜLÖNFÉLE.

### Valami az élet könyvéből.

Közli V-i BARNA.

### Második czikkely.

Je ne sais ni tromper, ni feindre, ni mentir;

Et quand je le pourrais, je n'y puis consentir.

Istenem! be furcsa portéka az ember! ..... egy travestált Camaeleon, melyet néhány szó képes eredetiségéből kiforgatni, 's pár pillanat untig elég más színbe öltöztetni, mint ezt a' napi renden levő példák bizonyítják. — Szíve — mig az ifjúkor virányain lépdél — pompás példazati képekkel díszkedő átlátszó-papirostábla, mellyen az édes hontól a' kedvelt dohányos bőrbönczeig minden tárgy szeretet lángjában lobog. Ám alig lépett-tul e' határon, — támad az önzés fürgetege, 's letépi lassanként a' tündöklő festvényeket; — csak egy torzalak kandikál-ki a' csupasz szív-ráma bordái közül, — 's ez — az elfajult én-nek hiven talált portrait-je. — És még is „világpolgáraink“ mint megannyi macaroni-ársok úton útfélen rikácsolják az általános emberszeretetet. Ugyan drága uraim! mit értenek önök ez eszme alatt? — Vallják-meg nyíltszívűen négy szem közt (hisz' mi régtől ismerjük egymást) — nemde egy könnyen forgatható „köpönyeget“ melylyel a' sors-szél bár mily irányát fel lehessen fogni? egy litteratornak kritikáihoz hasonló bombasztot, mellyben mi egy kézzel adatott, másikkal visszavétetik? egy tündérvilági kiapadhatlan zsebet, mellybe asz-kórságtóli rettenés nélkül markolhatni — 's ez mind az általános emberszeretet rovására? \*) — Azonban papoljanak önök szabadon, nem bánom; az emberi nem természete kezeskedik arról, hogy azt proselytájokká soha sem teendik; mert mig az embert emberiségéből ki nem vetköztetik (mit e' világosság századában megpróbálni, reménylem nehezen fognak): addig nemcsak ez általános szellemi harmonia nem létezhet, hanem még a' különben legédesb viszonyok, 's legbecsesb kötelékek is tarthatnak a' szenvedélyek hatalmától. Érzelmünk bonni-üveg (vitrum bononiense), melyet a' bizalmatlanság, vagy gyanú leggyöngébb karczolata is apró darabokra hullaszt. Ezt számtalan esetek tanúsítják. A' sok közül hallják önök történetemet, mellynek mottója:

Sok a' divat, és sok a' kény,

Ám többnyire olyan szegény:

Hogy közöttük maga áll

Fő szerepben a' szakál.

\*) Csalálkoznak úgy-e drága uraim! hogy még veséjeket is szemlélem? Hja! mi magyar írók jelenleg magnesi álomban szendergünk, különben miként is tudhatnók a' négy fal között történő dolgokat!

Tizennégy esztendő voltam, midőn alsóbb iskoláimat elvégezém. — Csak tizennégy esztendő! de azért olly dús kebelrel bíró, minővel egy 22 éves legényke sem vallana szégyent; olly boldog, mint szerelmes lányka az első mátkacsók elcuppánása alatt; 's olly szabadon pihegő, mint halál barátsága által a' papucs alól felmentetett férj. Ám e' pásztori állapotom igen igen rövidideig tartott; Ámor, a' gyújtogató, szívemet választá fészkeül. — 'S én Luizába, városunk valódi centifoliájába fülíg szerelmes lettem. Noha nem dicsekedhetem azzal, hogy érzelmem, viszonztaték; mert fájdalmasan kellett tapasztalnom, mit később a' „szép szavak“ 61 l. 22 és következő soraiban olvastam, de mit kiírni nem merek, tartván a' női boszútól. — Tizszermentem-át naponként ablaka alatt, látni vágyván szerafi alakját; — süvegelve üdvözlém őt, ha szemlélhettem; de üdvem csak immel ámmal fogadtatott, mivel nem vala bajuszom, sem mellig érő divatos szakálom. Pedig — Psychére esküszöm, — nálam charmantabb udvarlóra 's magasztosabb szerelmesre nem könnyen lelhetett volna akkoriban a' nő-világ... De hiába! szeszélyes egy lény a' leány! — Ha földig bókolsz előtte, ha csudálad szylph-termetét, selyem-haj-csigákkal körzött márvány homlokát, 's lelkes ég-szemét, — és ha bálványként imádod őt, — zsámolyává törpit, mintegy tettelegesen akarván az írásnak e' szavait: super aspidem, et basiliscum ambulabis 's a' t. — pedig:

Megállj! megállj,  
Hamis leány!  
El pitymallik  
A' szép korány;

'S kin most üzöd  
Szeszélyidet,  
Majd akkoron  
Ki-játsz, 's nevet!

Illy szeszély játszi eszköze voltam én hosszab ideig, 's fájdalmasan kellett tünnöm a' megvettetést, melyet egyedül koromnak tulajdonithattam; míg egy nyilvános táncmultság, melyben szépnemi koszorúnk részt vőn, egészen megváltoztatá érzelmemet. — Irigy szemmel néztem a' deli kisasszonykákkal, a' hanga szárnyain repülő barkós ifjakat, — 's ügyemet — mely a' nőnem előtt gyermekkorom miatt gyöngé lábom állt — ügyes lejtéssel kivivandó, Y. kisasszonykát hivtam-fel tánczra, és pedig költői virágokban gazdag kifejezéssel. — Nem vala ugyan ez Medicei Venus; de azért Meduza-fő sem: noha a' csintalan ifjúság „pünkösti rózsa“ mellék-névvel tisztelte-meg; — azonban iszonyú zavarodásomra kosarat kaptam — kosarat, igen igen! czifra mentegetődzésekkel telvét! — Fülíg felpirulva, vontam magamat hátra, áldva végzetemet, hogy furcsa helyzetemben a' barkós-világtól észre nem vettem. O kedves olvasóim! most kellett még fenéig kiűritnem az örömmel telt serleget! Csak gondolják-el! az imént említett kisasszony társnéjához fordulva orrocskáját felbigyesztve, ezt sugá elég hangosan: „kiadtam rajta! hisz' mit tudna ez-a' gyermek!“ — Majd a' guta ütött-meg, midőn e' szókat hallám: mit tudna ez a' gyermek?! — Gyermek?? — én, ki a' philosophia küszöbén állok, — gyermek? — Várj hamis némbér, megboszúllak ezért! — hallatlan boszút állok finnyás nemednél! — dünyögém haragtól elfojtódva, mert ezt javulá többszer megsértetett férjfi-gőgöm.

Ekként megaláztatva, nem maradhattam tovább a' mulatók körében! — à Dieu keringők! à Dieu kisasszonykák! sohajték, 's kalapomat fogva haza ballagtam.

„Le a' bálványokkal! le a' férfi jogokat bitorló zsarnokokkal! — minden felől harsog már a' szabadság angyalának álom-oszlato trombitája, 's

mi férjfiak, kiket maga a' teremő is kormányra alkotott, e' győnge nemtől, parancsunk alá rendeltetettől, engednők magunkat orron hurezoltatni? — Nem; — az nem megy! — nálam legalább soha sem történend-meg! — Illy gondolatok támadtak agyamban, midőn a' szabadban voltam, — 's a' szerelmesek halvány lámpájánál, a' rezge fényű holdnál erősen felfogadtam: hogy a' leányokat siromig gyűlöldem, 's annál nagyobb mértékben, minél bájlóbb kellemekkel diszkednek.

Tíz éve már, hogy a' lánygyűlölés zászlója alatt diadalmasan harczolok; noha elvem különössége miatt sokszor kellett keserű dióba harpnom!

Pénzszórás. — Ribaux Bertrand, egy francia lovag olly buzgó tisztelője volt a' harczjátékoknak, hogy egy darab földet, mellyen a' harczjáték tartatott, felszántatá, és 30.000 darab ezüstpénzt vetetett bele. Ez volt-e már most esztelenebb, vagy ama debreczeni csizmadia, ki azon reménnyel, hogy bőtermést hozand, egy mérő turós galuskát vetett-el, olvasóink ítéletére bizzuk.

## EMLEKMONDÁS.

### Barátság.

Ha barátság igaz, szép annak birtoka,  
Főképp' ha nincs benne álnokság fulánkja,  
Mert enyész csalfának hamis barátsága,  
Állandó ellenben két hívnek öszhangja.

ORCZY után —

A' haza szeretete nem üresen kongó hang. Ki hazáját tisztán tudja szeretni, annak lehetlen embertársaihoz is leggyengédebb szeretettel nem viseltetnie. Közmondás a' Magyaroknál: „ki nem szereti hazáját, nem szereti Istenét.”

GEGŐ után K. H. K. J.

Gondolatok. Ki korán tanulja az igazságot tisztelni, szeretni, mellette az őszinteséggel párosult nyíltszívűséget folyton gyakorolja, az embertársait is szereti és boldogságukat szünetlenül igyekszik előmozdítani.

Ritkán romlott annyira az ember, hogy meg ne javulhasson, mert némely percekben fülei 's kebele nyitvák; és ha ki ilyenkor közelit üdvlehelő tanácsokkal, indit, győz és térít.

B. F—L.

### Számrejtvény.

- 1—5. Állatod nemzé, 's ha csinos örülhetsz;  
1. 2. 5. 4. Boldogit téged, 's becsesebb aranyánál,  
Hogyha kedvesől nyered azt ohajtva.  
1. 2 3. 4. Halnemű étek.

BELLAÁGH JÓZSEF.

Előbbi rejtvény: Lehel.